

יושבת את בחלון

יושבת את בחלון

– ויורד שלג –

שערך לבן

– וידיך –

אך בשני המראות

שבפניך הלבנות

נשמר הקיץ:

אדמה, למישורים שהורמו מעבר לראיה –

משקה, לצבי הצללים של הלילה.

אבל באבלי שוקע אני בלבנך,

בשלגך –

שממנו החיים יוצא בקלות

כמו אחרי תפילה שנאמרה עד סופה –

הו להירדם בשלגך

עם כל הצער שבנשימת-שלהבת של העולם.

כאשר הקווים הדקים במצחך

כבר טובעים בים הליל

למען לידה חדשה.